

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

จากการที่ได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยตลอดถึงการวิเคราะห์ปัญหาจากข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง กับปัญหาทางกฎหมายของสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของร่วมในกฎหมายไทย กรณีศึกษาถึง ปัญหาและแนวทางแก้ไขนั้น เป็นการศึกษาถึงแนวคิด และหลักการ ของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ พบว่ากฎหมายดังกล่าวไม่มีบัญญัติในเรื่องของสิทธิ ของผู้เป็นเจ้าของร่วมในเครื่องหมายการค้าในกฎหมายไทยแต่อย่างใด จึงก่อให้เกิดปัญหาหลาย ประการดังที่ได้วิเคราะห์ไว้ในบทที่ 4 ซึ่งกฎหมายต่างๆ ดังกล่าวนี้อาจเกิดขึ้นเกือบทุกประเทศทั่วโลก แต่ละประเทศก็เกิดปัญหาแตกต่างกันออกไป ซึ่งในแต่ละประเทศก็ต้องหาแนวทางแก้ไขในปัญหา ที่เกิดขึ้นในประเทศของตนอันอาจมีวิธีการแก้ไขปัญหาที่แตกต่างกันออกไปอีกด้วย เพื่อให้ เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสภาพสังคม ตลอดจนวิถีชีวิตในแบบประเทศของตน เพื่ออำนวยความสะดวกปรับเปลี่ยนแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป ลักษณะวิธีการแก้ไขคงมีความแตกต่างกันอยู่บ้างใน รายละเอียด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแนวคิดพื้นฐาน ลักษณะสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณี แนวคิดของนัก กฎหมาย ตลอดจนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางด้านเทคโนโลยีของประเทศนั้นๆ สำหรับ ประเทศไทยเรานั้น ในด้านของกฎหมายก็ได้มีการพัฒนาไปตามเทคโนโลยีสมัยใหม่ รวมทั้ง กฎหมายที่เกี่ยวกับพาณิชย์กรรม อุตสาหกรรม ที่ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา

จากการศึกษาวิเคราะห์สาระบัญญัติในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 และ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในส่วนของกรรมสิทธิ์ นั้น พบว่ายังมีปัญหาในทางปฏิบัติและ ยังขาดความรัดกุมในเนื้อหาสาระบางประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับ สิทธิในเครื่องหมายการค้าของผู้เป็นเจ้าของร่วมในกฎหมายไทย ผู้วิจัยได้พยายามศึกษากฎหมาย เครื่องหมายการค้า และขอเสนอแนวทางเพื่อให้เกิดความชัดเจน ดังผลการศึกษาดังต่อไปนี้

ระบบการรับรองสิทธิของเครื่องหมายการค้า สามารถจำแนกได้เป็น 3 ระบบ ได้แก่ ระบบการใช้เครื่องหมายการค้า ระบบการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า และระบบที่ใช้และจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า แต่ในระบบสากล ประเทศต่างๆ ใช้ระบบการจดทะเบียนเพื่อยืนยันการ คู่ครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า หากเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีความประสงค์จะขอรับความ

คุ้มครองในสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนจะต้องนำเครื่องหมายการค้าไปจดทะเบียนเสียก่อนจึงจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย และเมื่อจดทะเบียนแล้วเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้วจะได้รับสิทธิเด็ดขาด (Exclusive Right) ในการใช้เครื่องหมายการค้าแต่เพียงผู้เดียว และเพื่อการส่งเสริมการแข่งขันกันทางเศรษฐกิจ เจ้าของเครื่องหมายการค้าจึงมีสิทธิโอนหรือทำสัญญาอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าได้ ดังนั้น เครื่องหมายการค้าจึงเป็นทรัพย์สินทางปัญญานิดหนึ่ง สิทธิในเครื่องหมายการค้าจึงเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่ง และเป็นทรัพย์สินที่มีลักษณะแตกต่างจากทรัพย์สินทางปัญญาแต่ละประเภท คือ เป็นเรื่องของ การให้ความคุ้มครองทางการค้าอันเป็นที่มาแห่งผลประโยชน์ในทางการพาณิชย์แก่ผู้ประกอบการ โดยผู้ประกอบการสามารถสร้างชื่อเสียงทางการค้าด้วยการแสดงความเป็นเจ้าของในสินค้าของตนเองแก่สาธารณชนผ่านทางสื่อกลางอันมีลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งซึ่งเรียกว่า “เครื่องหมายการค้า” โดยเครื่องหมายการค้านี้เกิดขึ้นจากความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละผู้ประกอบการผู้เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นเพื่อให้มีลักษณะเฉพาะดึงดูดความสนใจของประชาชน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของทรัพย์สินไว้ในมาตรา 1336 ว่า “ภายในบังคับแห่งกฎหมาย เจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินมีสิทธิใช้สอยและจำหน่าย จ่ายโอน ทรัพย์สินของตนและได้ซึ่งดอกผลแห่งทรัพย์สินนั้น กับทั้งมีสิทธิติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินของตนจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ และมีสิทธิขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้น โดยมิชอบด้วยกฎหมาย” ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้นสามารถใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินของตนได้ตามความต้องการและมีสิทธิในทรัพย์สินนั้นๆ ในการที่จะขัดขวางมิให้ผู้อื่นเข้ามาใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินของตนได้ ดังนั้นสิทธิในเครื่องหมายการค้าซึ่งเป็นทรัพย์สินประเภทหนึ่ง เจ้าของกรรมสิทธิ์ในสิทธิของเครื่องหมายการค้าย่อมมีสิทธิใช้สอยและจำหน่าย จ่ายโอน สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน และได้ซึ่งดอกผลแห่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน กับทั้งมีสิทธิที่จะติดตามและเอาคืนซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนจากผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ได้ และมีสิทธิที่จะขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้าเกี่ยวข้องกับสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนได้โดยชอบด้วยกฎหมายนั่นเอง

ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิของเจ้าของทรัพย์สิน หรือผู้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 28 บัญญัติให้ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วทำสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าของตน สำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ทั้งหมด หรือบางอย่างได้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 บัญญัติให้สิทธิกับเจ้าของสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน ให้สามารถทำสัญญาอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตนเองได้

กฎหมายสองฉบับนี้ ได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องสิทธิของเจ้าของกรรมสิทธิ์คนเดียวและเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วคนเดียวอย่างชัดเจน

แต่หากเป็นกรณีที่บุคคลหลายคนเป็นเจ้าของทรัพย์สินสิ่งเดียวกัน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1356 กำหนดว่า สิทธิในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมให้ปฏิบัติตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 3 กรรมสิทธิ์รวม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น แต่ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมกันในเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ หากเกิดกรณีการเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกัน เช่น การได้มาโดยการโอน หรือรับมรดก ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 มาตรา 49 ย่อมมีปัญหาว่า เจ้าของร่วมคนใดคนหนึ่งในเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว ประสงค์ที่จะทำสัญญาอนุญาตให้นาย ก. ใช้เครื่องหมายการค้า แต่เจ้าของร่วมอีกคนหนึ่ง หรืออีกหลายคนในเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้วนั้น ไม่ยินยอม แต่กลับจะยินยอมอนุญาตให้นาย ข. ใช้เครื่องหมายการค้า จะกระทำได้หรือไม่ หากกระทำได้จะเป็นการขัดต่อสิทธิแห่งเจ้าของรวมคนอื่นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1360 หรือไม่ หากกระทำไม่ได้เจ้าของร่วมที่มีความประสงค์จะใช้สิทธิดังกล่าวย่อมไม่สามารถพึงใช้สิทธิที่มีอยู่ตามมาตรา 1360 ได้ และจะสามารถนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1361 มาปรับใช้ได้เพียงใด หรือ การใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าที่นั่น บุคคลที่เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกันจะถือสัดส่วนของการร่วมทุนดังทรัพย์สินที่มีรูปร่างได้หรือไม่ เช่น การที่นาย ก. และ นาย ข. เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกัน แต่นาย ก. จะอนุญาตให้นาย ค. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าโดยลำพังและโดยปราศจากความยินยอมของนาย ข. มิได้ หรืออีกในกรณีหนึ่งที่มีความเห็นของนาย ก. และนาย ข. มีความแตกต่างกัน โดยที่ นาย ก. มีความต้องการที่จะอนุญาตให้นาย ค. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน แต่ นาย ข. มีความต้องการที่จะอนุญาตให้นาย ง. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนเช่นกัน ดังนั้นจะมีวิธีการอย่างไรในการใช้สิทธิของเจ้าของร่วมในการที่จะอนุญาตให้บุคคลภายนอกหรือบุคคลอื่นเข้ามาใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน ถ้านาย ก. ถือกรรมสิทธิ์ในสัดส่วนที่แตกต่างกันและหรือถือสัดส่วนเท่ากันจะอย่างไร มีวิธีการตกลงกันอย่างไร หรือจะมีวิธีการที่จะทำสัญญาหรือข้อตกลงอย่างไรบ้างหากเกิดกรณีที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกันมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และหากนาย ก. มีส่วนในการถือกรรมสิทธิ์ในสิทธิในเครื่องหมายการค้าไม่เท่ากันระหว่าง นาย ก. และนาย ข. ซึ่งเป็นเจ้าของร่วมกันในเครื่องหมายการค้าอันเดียวกันนี้ ใครจะมีสิทธิดีกว่ากัน และใช้หลักการใดเป็นข้อยุติหรือข้อตัดสินกรณีดังกล่าว

กฎหมายเครื่องหมายการค้าของไทยฉบับปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2543 ประเด็นที่ผู้วิจัยพบว่า กฎหมายเครื่องหมายการค้าของประเทศไทยยังมีจุดบกพร่องคือ การเข้าสู่สิทธิของผู้เป็นเจ้าของร่วมในเครื่องหมายการค้า ตลอดจนอำนาจหน้าที่ในการจัดการร่วมกัน ตลอดจนการเสนอหรือยินยอมให้บุคคลอื่น เข้ามาทำสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้า โดยมีค่าตอบแทนต่อกันค่อนข้างสูงและอยู่นอกระบบของทางราชการที่จะเข้าไปตรวจสอบในค่าตอบแทนนั้นว่าสูงเพียงใด และความรับผิดชอบร่วมกันในการใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าหากเกิดการพิพาทระหว่างเจ้าของร่วมด้วยตนเอง หรือกับบุคคลภายนอก นอกจากนี้ยังไม่มีช่องทางของกฎหมายในการเข้าเก็บภาษีผู้รัฐในการทำสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของผู้ประกอบกิจการในส่วนนี้ด้วย

จากกรณีตามปัญหาดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเมื่อนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องของทรัพย์สิน และในหมวด 3 เรื่องกรรมสิทธิ์รวม มาปรับใช้กับพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ซึ่งตัวพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 เองไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ร่วมกันในเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ ดังนั้นจึงมีปัญหาคือควรแก่การพิจารณาแก้ไข ดังนี้คือ

1. ปัญหาการนำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยกรรมสิทธิ์รวมมาปรับใช้กับเจ้าของร่วมในเครื่องหมายการค้าอันเดียวกัน

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ หรือสิทธิดังกล่าวจึงมีความแตกต่างไปจากการได้มาในกรรมสิทธิ์แห่งทรัพย์สินประเภทอื่นๆ โดยทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงเป็นบทพิสูจน์ได้ว่าการนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องทรัพย์สินมาใช้บังคับกับการใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าไม่สามารถนำมาปรับใช้ได้ทุกเรื่องไป โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับสิทธิของผู้เป็นเจ้าของร่วมในเครื่องหมายการค้าร่วมกัน การที่จะนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาบังคับใช้กับเครื่องหมายการค้าจึงต้องพิจารณาเป็นเรื่องๆ ไป ดังเช่นกรณีของกฎหมายเครื่องหมายการค้าของประเทศญี่ปุ่นก็นำเอาบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งว่าด้วยกรรมสิทธิ์รวมมาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดต่อลักษณะของเครื่องหมายการค้าที่เป็นทรัพย์สินซึ่งไม่มีรูปร่าง

ในกรณีที่การที่เจ้าของร่วมในสิทธิในเครื่องหมายการค้าคนหนึ่งมีความประสงค์จะอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิแบบเด็ดขาด แบบไม่เด็ดขาด หรือแบบกึ่งเด็ดขาดก็ดี จำเป็นที่จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้เป็นเจ้าของร่วมคนอื่นๆ หรือไม่ ในกฎหมายของไทยไม่มีบทบัญญัติที่ชัดเจนว่าการที่เจ้าของร่วมคนหนึ่งมีความประสงค์จะอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิแบบเด็ดขาด แบบไม่เด็ดขาด

หรือแบบกึ่งเด็ดขาด จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากผู้ทรงสิทธิร่วมคนอื่นหรือไม่ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 ก็มีได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนซึ่งจะต้องแก้ไขกฎหมายต่อไป

2. ปัญหาการเข้าสู่สิทธิในเครื่องหมายการค้าของผู้เป็นเจ้าของร่วม

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ. ศ.2534 ยังไม่มีหลักการของการเป็นเจ้าของร่วม แต่ก็มีกรเข้าสู่สิทธิในเครื่องหมายการค้า ดังจะเห็น ได้จากการมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการโอนสิทธิในคำของจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ตามมาตรา 48 ผู้วิจัยเห็นว่าจะต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเข้าสู่สิทธิในเครื่องหมายการค้าของผู้เป็นเจ้าของร่วมให้ชัดเจน

กรณีที่ได้รับโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าสามารถโอนได้โดยการรับโอนทางมรดก และโอนโดยทางนิติกรรม ซึ่งกรณีที่เจ้าของสิทธิถึงแก่ความตาย ทรัพย์สินทั้งหลายก็ตกทอดแก่ทายาท รวมถึงทรัพย์สินทางปัญญา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1559 และมาตรา 1600 ซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไปเรื่องมรดก ในส่วนของกฎหมายเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติการโอนสิทธิโดยเฉพาะทางมรดกการโอนโดยทางมรดกซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้แล้วมีความแตกต่างกับการโอนโดยทางมรดกซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนไว้ ซึ่งในการรับโอนทางมรดกหรือการโอนโดยทางนิติกรรมนี้อาจเกิดกรณีปัญหาที่ว่ามียายาทในการเข้ารับมรดกหลายคน ก็จะมีบุคคลผู้ซึ่งเข้ารับการโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าหลายคนด้วย จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมเรื่องการเข้าสู่สิทธิในเครื่องหมายการค้าของผู้เป็นเจ้าของร่วม โดยอาจแก้ไขให้ผู้ซึ่งเข้ารับโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าต้องเป็นทายาทในลำดับชั้นต่างๆ เช่น นาย ก. เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในเครื่องหมายการค้า และต่อมา นาย ก. เสียชีวิต และมีทายาทสองคนคือ นาย ข. และ นาย ค. ดังนั้นทายาทผู้มีสิทธิ ในการเข้ารับสิทธิในเครื่องหมายการค้าคือ นาย ข. และนาย ค. จึงควรบัญญัติกฎหมายเครื่องหมายการค้า ให้นาย ข. และนาย ค. ถือครองกรรมสิทธิ์ในเครื่องหมายการค้ามีสิทธิเท่าเทียมกันและอำนาจในการที่จะอนุญาตให้บุคคลอื่นเข้าใช้กรรมสิทธิ์ในเครื่องหมายการค้าของตนเท่าเทียมกันด้วย

3. ปัญหาการมีคุณสมบัติของผู้เป็นเจ้าของร่วมหลังจากที่ได้สิทธิในเครื่องหมายการค้า

เมื่อมีบุคคลหลายคนร่วมกันเป็นเจ้าของในเครื่องหมายการค้าอันเดียวกันย่อมเกิดปัญหาขัดกัน เนื่องจากตามกฎหมายตามมาตรา 44 บัญญัติให้ผู้ซึ่งจดทะเบียนในเครื่องหมายการค้าอันเป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้าอันนั้น หากเป็นเช่นนี้แล้วในการรับโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่มีผู้รับโอนหลายคนก็ไม่เข้าบังคับของกฎหมายในมาตราดังกล่าว ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจในสิทธิของตนที่จะจัดการกับสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ตนเองจะได้รับ

ส่วนกรณีตามมาตรา 28 เป็นกรณีบุคคลใดได้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ นอกราชอาณาจักร ถ้ายื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในราชอาณาจักรภายในหกเดือน นับแต่วันที่ได้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในราชอาณาจักรเป็นครั้งแรก บุคคลนั้นจะ ขอให้ถือว่าวันที่ได้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในราชอาณาจักรเป็นครั้งแรก เป็นวันที่ ได้ยื่นคำขอในราชอาณาจักรก็ได้ หากบุคคลนั้นมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. มีสัญชาติไทย หรือเป็นนิติบุคคลที่มีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ในประเทศไทย
2. มีสัญชาติของประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศ เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย หรือ
3. มีสัญชาติของประเทศที่ยินยอมให้สิทธิในการทำงานเดียวกันแก่บุคคลสัญชาติไทยหรือนิติบุคคลที่มีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ในประเทศไทย
4. มีภูมิลำเนา หรือประกอบอุตสาหกรรมหรือพาณิชย์กรรมอย่างจริงจังในประเทศไทย หรือในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการคุ้มครอง เครื่องหมายการค้าซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย

และหากเกิดกรณีที่เป็นการเข้ารับมรดกโดยมีทายาทหลายคน และในการเข้ารับสิทธิใน สิทธิในเครื่องหมายการค้าของทายาทนั้นขาดคุณสมบัติตามมาตรา 28 เช่น นาย ก. มีสัญชาติไทย ยื่นคำขอจดทะเบียนในต่างประเทศ แต่ต้องการยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ได้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ต่างประเทศแต่ ปรากฏว่า นาย ก. เสียชีวิต และมีนาย ข. เป็นทายาท แต่มีสัญชาติอื่นซึ่งไม่ใช่สัญชาติไทย แต่นาย ค. ซึ่งเป็นทายาทอีกหนึ่งคนเป็นผู้มีสัญชาติไทย เช่นนี้นาย ข. เป็นทายาท นาย ข. ไม่สามารถเข้ารับ มรดกเพราะเนื่องจากขาดคุณสมบัติคือไม่มีสัญชาติไทย ผู้วิจัยจึงเห็นควรรให้มีการบัญญัติเกี่ยวกับการ มีคุณสมบัติของผู้เป็นเจ้าของร่วมด้วยว่าควรมีลักษณะเฉพาะเจาะจงว่าเป็นผู้มีสัญชาติไทย เท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

จากปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่ได้นำเสนอมาข้างต้นแล้วนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในปัจจุบันกฎหมายเครื่องหมายการค้าของประเทศไทย ยังไม่ครอบคลุมถึงการเข้าสู่สิทธิใน เครื่องหมายการค้าร่วมกัน ซึ่งจากการไม่มีหลักเกณฑ์ที่กำหนดเอาไว้แน่นอนเช่นนี้ จึงก่อให้เกิด ปัญหาตามมา ในการที่เจ้าของเครื่องหมายการค้ายินยอมให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตน อาจส่งผลให้เกิดกรณีพิพาทขึ้นกันเองได้ ไม่ว่าจะเป็นขอบเขตอำนาจ ตลอดถึงสิทธิที่ควรได้รับตาม กฎหมาย และการร่วมกันรับผิดชอบกรณีเกิดการพิพาทในสิทธิเครื่องหมายการค้า เมื่อได้นำ

บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในเรื่องหลักกรรมสิทธิ์ เข้ามาปรับใช้แล้ว ก็ยังเกิดปัญหา สับสน ในสิทธิที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกันพึงมี การเข้าสู่สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกันยังไม่มีกฎหมายฉบับใดออกมารับรองสิทธิว่าการรับโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าอันมีผู้รับ โอนสิทธิดังกล่าวหลายคนนั้นมีสิทธิตามกฎหมายใด มีแต่บทบัญญัติเพียงผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า หรือผู้รับโอนมีสิทธิเด็ดขาด ซึ่งในความเป็นจริงมีความขัดแย้งกัน ทำให้ขาดความชัดเจน แน่แน่นอน ไม่มีความเด็ดขาด ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 44 ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ซึ่งบัญญัติว่า

“ภายใต้บังคับมาตรา 27 และมาตรา 28 เมื่อได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแล้ว ผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า เป็นผู้ที่มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้าอันนั้นสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้”

โดยให้แก้ไขเป็นดังนี้

ภายใต้บังคับมาตรา 27 และมาตรา 28 เมื่อได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแล้ว ผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า เป็นผู้ที่มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้าอันนั้นสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้

ในกรณีที่จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าร่วมกัน ผู้ที่เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกันจะต้องใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าร่วมกันโดยมีอาจแบ่งแยกได้

การใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าอันนั้น บุคคลที่เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกันดังกล่าวจะต้องใช้สิทธิอันร่วมกันจะถือสัดส่วนของการร่วมทุนดังทรัพย์สินที่มีรูปร่างไม่ได้ เช่น การที่นาย ก. และ นาย ข. เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมกัน แต่นาย ก. จะอนุญาตให้นาย ค. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าโดยลำพังและโดยปราศจากความยินยอมของนาย ข. มิได้

กรณีที่ความเห็นของนาย ก. และนาย ข. มีความแตกต่างกัน โดยที่ นาย ก. มีความต้องการที่จะอนุญาตให้นาย ค. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน แต่ นาย ข. มีความต้องการที่จะอนุญาตให้นาย ง. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนเช่นกัน ดังนี้ควรมีวิธีการแก้ไขให้มีการแต่งตั้งตัวแทนในการให้ใช้สิทธิในเรื่องนั้นๆ เป็นเรื่องๆ ไป โดยทำเป็นหนังสือหรือข้อตกลงแต่งตั้งตัวแทนให้มีหน้าที่อะไรบ้าง หรือ กำหนดตกลงกันว่า นาย ก. และ นาย ข. จะทำสัญญาอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนเองร่วมกันอย่างไร โดย นาย ก. และ นาย ข. อาจตกลงกันใช้สิทธิในแต่ละช่วงเวลาว่าตนเองมีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้าของตนคนละกี่วัน แล้วให้สิทธิเด็ดขาดเป็นของแต่ละคนตามกำหนดวันที่ได้ตกลงกันไว้

ถ้า นาย ก. ถือกรรมสิทธิ์ในสัดส่วนที่แตกต่างกันและหรือถือสัดส่วนเท่ากันควรมีวิธีการคือ ถ้าหากนาย ก. ถือกรรมสิทธิ์ในสัดส่วนที่มากกว่า นาย ข. สิทธิเด็ดขาดในการตัดสินใจควรมีให้

นาย ก. เป็นผู้ที่มีสิทธิในการตัดสินใจหรือถือสิทธิโดยได้รับผลประโยชน์จากสิทธิได้มากกว่า นาย ข. ซึ่งถือสัดส่วนในกรรมสิทธิ์ในสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนที่มีสิทธิร่วมกัน ส่วนอำนาจในการตัดสินใจที่จะอนุญาตให้บุคคลอื่นหรือบุคคลภายนอกเข้ามาใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนร่วมกันก็ควรให้ผู้ที่มิได้ถือครองในกรรมสิทธิ์ดีกว่าเป็นผู้ตัดสินใจ และหรือให้ผู้ที่มิได้มีส่วนในการถือกรรมสิทธิ์ที่มากกว่าตกลงทำสัญญาหรือทำข้อตกลงขึ้นระหว่างผู้ถือครองกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ดังนั้นหากเกิดกรณีปัญหาที่ว่า นาย ก. ต้องการอนุญาตให้ นาย ค. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้า แต่ นาย ข. ไม่ต้องการที่จะอนุญาตให้นาย ค. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ตนเป็นเจ้าของร่วมกันกับ นาย ก. แต่ต้องการให้ นาย ง. ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน ระหว่าง นาย ก. และนาย ข. ซึ่งเป็นเจ้าของร่วมกันในเครื่องหมายการค้าอันเดียวกันนี้ แต่นาย ก. มีส่วนในการถือครองกรรมสิทธิ์ที่มากกว่า ดังนั้น นาย ก.ย่อมมีสิทธิดีกว่านาย ข. จึงเป็นน่าจะใช้หลักการนี้เป็นข้อยุติหรือข้อตัดสินใจกรณีดังกล่าว